

[Mose Hansen.]

sket det, at erhvervsvirksomheder er flyttet ud i omegnskommunerne og mange af dem, der tidligere beskæftigedes i centralkommunen, beskæftiges nu i erhvervsvirksomheder ude i omegnskommunerne. De bor ikke i omegnskommunerne, men i kommuner, som ikke yder afløsning til bykommunerne. Også mange af dem, der er beskæftiget inde i centralkommunen, bor jo ofte langt ude på landet. Ud fra disse betragtninger er mit parti af den opfattelse, at der nu kan være grund til at forlænge loven i et år. Så kan man i den kommende tid få forholdene undersøgt til bunds og derefter fremsætte lovforslag med ændringer — og vel at mærke fremsætte det så tidligt, at omegnskommunerne kan tage hensyn til afløsningsbeløbene i deres budgetter.

De foreslåede ændringer i loven om personlig skat til kommunen kan jeg også på mit partis vegne give tilslutning, idet vi finder det rimeligt, at der indføres ensartede regler for beskatningen til stat og kommune i tilfælde, der vedrører ægteskabs indgåelse, opgivelse af erhverv samt ved dødsfald og endelig angående dødsbeskatning.

Forhøjelsen af indtægtsgrænsen for påligning af erhvervsskat må anses for at være en rimelig forhøjelse i forhold til den indkomststigning, der har fundet sted i de mellemliggende år.

Albertsen: Da den lov, som her bliver drøftet — loven om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner — blev vedtaget i 1959, blev den jo vedtaget med et stort flertal i folketinget, idet dog venstre og de konservative undlod at stemme. Der blev dengang fra alle sider givet udtryk for en betydelig usikkerhed over for lovens eventuelle virkninger.

Vi har jo nu nogle års erfaring at se tilbage på; det gælder jo i særlig, ja, i høj grad de kommunalbestyrelser, der har måttet arbejde med disse ting; det gælder også den by, hvor jeg hører til, nemlig Frederiksberg kommune. For Frederiksberg kommune har loven af 1959 betydet en administrativ lettelse; det har nemlig betydet, at 5 000 erhvervsskatteydere ikke længere skal betale skat til kommunen. Vi har nu kun et antal på 150 tilbage. Men det har

også betydet, at vi ikke mere har den erhvervsskat, som vi fik fra disse 5 000 borgere fra andre kommuner, og det drejede sig for året 1958-1959 om en indtægt på 1,6 mill. kr. Herfra skulle ganske vist trækkes de beløb, som vi ydede til de kommuner, hvor frederiksbergborgere arbejdede; det var et beløb på ca. 400 000 kr., og tilbage blev altså et nettobeløb for Frederiksberg kommune på ca. 1,2 mill. kr. Hele denne indtægt er nu reduceret til en lille indtægt fra kommuner, som ikke er inddraget under ordningen, men som har et antal borgere, der arbejder på Frederiksberg. Men alt i alt må man vistnok konkludere, at ordningen har betydet et minus for Frederiksberg kommune på ca. 1 mill. kr. Dette beløb har Københavns kommune modtaget, idet det efter loven er sådan, at Frederiksberg kommune ikke bliver betragtet som centralkommune. Jeg mener, at lovens sigte, tendens og virkning på mange måder er rigtig, men jeg kan ikke frigøre mig for den tanke, at denne lovgivning med henblik på vurderingen af Frederiksberg kommune ikke er retfærdig.

Nu vil man måske fra anden side heroverfor anføre, at Frederiksberg kommune er så velhavende, at det kan ikke spille nogen rolle for den. Hertil vil jeg gerne svare, at frederiksbergske borgeres indtægter i stigende grad er kommet på linje med københavnernes. Hvor der tidligere efter de statistiske opgørelser var en forskel på ca. 25 pct. i de to kommuners gennemsnitlige indtægter, er forskellen nu nede på ca. det halve. Det vil altså sige, at kommunens muligheder for at få de større skatter er blevet tilsvarende mindre. Forskellen på udskrivningsprocenten i de tre gamle hovedstadskommuner, København, Frederiksberg og Gentofte, er jo i de seneste år blevet betydelig mindre.

Lad mig i den anledning om selve udligningsordningen mellem disse tre hovedstadskommuner sige, at dér begår man også efter mit skøn en fejl over for Frederiksberg. Denne udligning har jo dels til opgave at erstatte erhvervsskattebetalingen mellem de tre kommuner indbyrdes og dels at udjævne skattebetalingen. Udligning foregår først imellem København og Frederiksberg og derefter imellem København og Gentofte, så denne form for udligning be-